

Еднождь рано, когато са раждаше сизнѣ то стоалъ е Гаалъ предъ градски тѣ врата. Покрай него былъ е и градоначалникъ Зевѣлъ. Въ то врѣмѣ сѣѣваше Авѣмелехъ съ всичкѣ тѣ си войскѣ отъ планинѣ тѣ, Гаалъ рече на Зевѣла: Погледни! каквоъ народъ иди отъ планинѣ тѣ? Зевѣлъ мѣ отговори: Ты не видишъ доврѣ; сѣнки тѣ отъ високи тѣ върхове на планински те дрѣвеса пристѣватъ ти са главы челоуѣчески. Не е така, рече Гаалъ, то е войска! Но виждь! и отъ тамъ отъ долиноу тѣ иде едно множество! А ето и отъ оный голѣмый растъ едно! — Гдѣ ти е нынѣ, рече мѣ Зевѣлъ, той голѣмый ти изыкъ, съ които си викалъ: Кой е Авѣмелехъ, комѣ то трѣва мы да слѣгуваме? Ето той е оный народъ, которого си ты призиралъ! Иди нынѣ на средъ и бориса.

Гаалъ изаѣзе съ Сухемцы тѣ, и спѣснѣса съ Авѣмелеха да са вѣѣтъ. Но Авѣмелехъ го надви, изгони го назадъ въ града, освои града, изви жители тѣ, и развали всичкѣй градъ. Една часть отъ народа повѣгна въ единъ голѣмъ дрѣвенъ стѣлапъ. Авѣмелехъ взлѣзи на планинѣ тѣ, отсѣче съ сѣкиръ единъ клонъ отъ шѣмѣ тѣ, взе го на рамо си, и рече на челоуѣцы тѣ си. Каквото видѣте чи съмѣ направилъ азъ, направѣте и ви вързо. Тога отсѣче всакѣй по единъ клонъ, и отидоха подерѣ мѣ съ склони тѣ. Всекадѣ около стѣлапа на трѣпахъ клони тѣ игы запалиха. Така всички тѣ, които вѣха въ стѣлапа, до хѣлада дѣшы погинаха въ дымо и огъна. Отъ Сухема отиде Авѣмелехъ въ дрѣгѣй влижнѣй градъ именемъ Оувѣсъ, и поиска и тамъ да запали стѣлапа, въ които такожде много челоуѣцы были са скрили. Когато щеше подъ того стѣлапа да положи огънь, хвърли една жена оуломѣкъ отъ единъ жерченъ камень отъ стѣлапа върхѣ мѣ. Той камень падна на главѣ мѣ и смаза мозга мѣ. Като оумираше вика на оръженосца си гордо: Извади сабѣ тѣ, и оувѣй мѣ, да не рекѣтъ за мене: оувѣла го жена! Той оръженосецъ го проводи.

Тако са съвърши Авѣмелехово то братовѣйство на главѣ мѣ.